

Predikan i Hålanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

Fastlagssöndagen

”Kärlekens väg”

Jes 52:13-15

1 Kor 13:1-3

Luk 18:31-43

Ps: 135, 664, 280, 29, 10

Vad skulle du helst vilja vara riktigt bra på? Tänk till exempel att vara språkbegåvad och kunna tala flera olika språk flytande. Och kunna göra sig förstådd överallt. Eller vem skulle inte vilja briljera med att vara riktigt allmänbildad, ha kunskap om allt? Eller att vara känd för att vara en väldigt generös och givmild person. Eller varför inte bli beundrad för ditt mod, ett mod så stort att du skulle vara beredd att gå i döden för din tro?

Allt detta är väl eftersträvansvärda saker? Ja, det är nog inget fel att önska sig detta, men ändå menar Paulus att även om du hade allt detta, men saknade kärlek – så vore du ingenting! Allt det andra saknar mening utan kärlek. Du kan uttrycka dig hur elegant som helst, men om du saknar kärlek är dina språkljud ändå bara som en skrällande cymbal – det vill säga, ljud utan mening. Ljud utan innehåll, ord som saknar betydelse.

För att försöka förstå lite av vad Paulus menar, tänk dig att du vill bli rörmokare och påbörjar din rörmokarutbildning. Men från första skoldagen får du bara läsa filosofi. Du får lära dig en massa om Platon och Aristoteles och fördjupa dig i deras teorier. Och efter några år får du ditt utbildningsbevis som rörmokare, men du har inte fått lära dig någonting om hur man lagar läckande kranar eller drar rör.

Ja, ni förstår, du kan ju vara hur duktig som helst på filosofi men allt de saknar ju betydelse för ditt jobb som just rörmokare. Visserligen, hade du bara kunnat rörmokeri, hade du säkert haft glädje av filosofi *också*, men som rörmokare är det kunskap och skicklighet om kranar och rör som måste komma först.

I det här sammanhanget är det nu inte rörmokare du ska bli, men du är kallade att vara människa, sådana som Gud har skapat dig. Du är kallade att vara hans barn och leva i Jesus efterföljd. Och för detta är det allra viktigaste, det är kärlek. Har du inte det spelar inget av det andra någon roll. Du har säkert glädje av språkkunskaper och allmänbildning – men inget av det spelar någon roll för hur du ska leva ett gott liv som människa, i gemenskap med andra och i gemenskap med Gud. När det gäller utbildningen för att vara människa är kärlek det som måste komma först på schemat.

Men vad är då kärlek? Ordet kärlek kan ju användas om ganska mycket och vitt skilda företeelser. Paulus talar här både om vad kärleken *är* och vad den *inte är*. Kärleken är tålmod och godhet. Och den är inte stridslysten, inte skrytsam och inte självisk. Den finner ingen glädje i orätten men gläds med sanningen. Ja, han räknar upp ännu mer, det ena efter det andra. Alla de andra egenskaperna kan alltså *sammanfattas* i ordet kärlek. Man kan ha

tålmod utan att kärlek, eller de andra egenskaperna var för sig. Men *sammantaget* får vi en bild av vad äkta kärlek är.

Paulus skriver vidare: ”Kärleken bär allt, tror allt, hoppas allt, uthärdar allt.” Om vi skulle stryka ordet kärlek och istället sätta in ”*jag*”? Hur långt har vi då kommit på kärlekens väg? Vi inser nog alla hur långt vi har kvar. Det som Paulus beskriver är kärlekens kompromisslöshet. Det är allt eller inget! Kanske vi tänker: räcker det inte med att gå halva vägen. Det där med ”allt” verkar så jobbigt.

Men istället för att sätta in ”*jag*” för att testa hur långt man kommit kan man sätta in ”*Jesus*”. Vi har ju en som verkligen gick hela vägen. Jesus backade inte för ordet ”allt”. Han offrade allt, till och med sitt eget liv. För vår skull.

Och när vi inte förmår nå upp till de stora och mäktiga orden i kärlekens Höga visa så får vi se det som Jesus gjorde för oss. Han inte bara led och dog i vårt ställe. Han *älskade* även i vårt ställe. Vår kärlek räcker inte till, men hans kärlek räcker och blir över även åt oss. Vi får så att säga låna lite hans kärlek och använda den.

”Gud är kärlek, och den som förblir i kärleken förblir i Gud och Gud i honom” skriver Johannes i sitt första brev. Gud är ett mysterium för oss och det finns olika språk, olika vägar, för hur vi kan tala om Gud. Dels finns det det som vi kallar för den *positiva* vägen: alltså vi säger vad Gud är. Han är allsmäktig, han är god osv. Sen har vi den *negativa* vägen där vi talar om vad Gud inte är. Han är *inte* begränsad, han är *inte* ändlig. Och den tredje vägen är den som talar om Gud i *analog*a termer, där vi använder ord och bilder som i överförd betydelse uttrycker något om Gud.

När jag läser vad Paulus skriver om kärlek så hittar jag just alla dessa tre vägarna. Han beskriver vad kärleken är, vad den inte är och försöker också hitta analogier om innebörden av kärlek. Ytterst så är det Gud som han talar om här. Ännu ser vi en gåtfull spegelbild som han säger, men då ska vi se ansikte mot ansikte.

Det finns olika grekiska ord för kärlek. Men det som Paulus genomgående valt att använda här är ordet *agape*. *Agape* är den oskapade kärleken som kommer från Gud själv. Och därför kan han säga: ”Kärleken upphör aldrig.” När allt annat har tystnat så finns den kvar. Vår kärlek är bristfällig. Vår kärlek kan ta slut. Men Guds kärlek tar aldrig slut. ”Så älskade Gud världen att han sände oss sin ende son”. Den kärleken upphör aldrig.